

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 25 februarie 1964

privind eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii în domeniul reasigurărilor și al retrocedărilor

(64/225/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚII ECONOMICE EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, și în special art. 54 alin. (2) și art. 63 alin. (2),

având în vedere Programul general de eliminare a restricțiilor referitoare la libertatea de stabilire¹, în special titlul IV A,

având în vedere Programul general de eliminare a restricțiilor referitoare la libertatea de a presta servicii², și în special titlul V C,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European³,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social⁴,

întrucât Programele generale prevăd că toate domeniile de reasigurare trebuie liberalizate, fără nici o deosebire, înainte de sfârșitul anului 1963, atât în ceea ce privește libertatea de stabilire cât și prestările de servicii;

întrucât reasigurarea nu este o activitate exercitată numai de către societăți specializate, ci și de societăți așa-zise mixte care practică în același timp asigurarea directă și reasigurarea și care trebuie să beneficieze în consecință de măsurile de aplicare a prezentei directive în ceea ce privește acea parte a activităților lor consacrată reasigurării și retrocedării;

întrucât, în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor cu privire la libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii, asimilarea societăților cu persoanele fizice cetățeni ai statelor membre se subordonează numai condițiilor prevăzute în art. 58 și, dacă este cazul, condiției existenței unei legături efective și continue cu economia unui stat membru și întrucât, în consecință, nici o condiție suplimentară, spre exemplu nici o autorizație specială care nu este cerută societăților naționale pentru exercitarea unei activități economice, nu poate fi cerută societăților în discuție pentru a putea beneficia de aceste dispoziții; întrucât această asimilare nu împiedică statele membre să ceară ca societățile pe acțiuni să se prezinte în țara de origine sub denumirea folosită în legislația statului membru conform căreia s-au constituit societățile,

¹ JO 2 , 15.01.1962, p. 36/62

² JO 2 , 15.01.1962, p. 32/62

³ JO 33, 4.03.1963, p. 482/63

⁴ Vezi mai jos, p. 882/64

și să indice, în documentele comerciale pe care le utilizează în statul membru gazdă, capitalul subscris,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Statele membre elimină, în favoarea persoanelor fizice și a societăților desemnate în titlul I al Programelor generale de eliminare a restricțiilor privind libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii, restricțiile prevăzute în titlul III al programelor de mai sus în ceea ce privește inițierea activităților menționate la art. 2 și exercitarea acestora.

Articolul 2

Dispozițiile prezentei directive se aplică:

1. activităților independente de reasigurare și retrocedare cuprinse în fostul grup 630 al anexei I la programul general de eliminare a restricțiilor la libertatea de stabilire;
2. activităților de reasigurare și retrocedare desfășurate de persoanele fizice și societățile prevăzute la art. 1 care practică în același timp asigurarea directă, pe de o parte, și reasigurarea și retrocedarea, pe de altă parte.

Articolul 3

Dispozițiile art. 1 se aplică în mod special restricțiilor care decurg din următoarele dispoziții:

a) privind libertatea de stabilire:

-În ceea ce privește Republica Federală Germania:

1. Legea din 6 iunie 1931 (Versicherungsaufsichtsgesetz): art. 10 alin. (2) ultima frază și art. 111 alin. (2), care recunosc Ministerului Federal al Economiei dreptul discreționar de a impune străinilor condițiile privind inițierea acestei activități și, respectiv, de a le interzice discreționar exercitarea acestei activități pe teritoriul Republicii Federale;
2. Gewerbeordnung, § 12, și legea din 30 ianuarie 1937, § 292, care prevăd o autorizație prealabilă pentru societățile străine.

-În ceea ce privește Regatul Belgiei:

Arrêté royal nr. 62 din 16 noiembrie 1939 și Arrêté ministeriel din 17 decembrie 1945 care cer entităților în cauză să dețină o carte professionnelle.

-În ceea ce privește Republica Franceză:

1. Décret-loi din 12 noiembrie 1938 și Décret din 2 februarie 1939, modificate de Legea din 8 octombrie 1940 care impun entităților în cauză să dețină o carte d'identité de commerçant;

2. Legea din 15 februarie 1917, modificată de Décret-loi din 30 octombrie 1935, art. 2 alin. 2, prin care se impune obținerea unei autorizații speciale.

-În ceea ce privește Marele Ducat al Luxemburgului:

Legea din 2 iunie 1962, art. 19 și 21 (Mémorial A nr. 31 din 19 iunie 1962).

b) privind libertatea de a presta servicii:

- În ceea ce privește Republica Franceză:

Legea din 15 februarie 1917, modificată de Décret-loi din 30 octombrie 1935 astfel:

1. Art. 1, alin. 2, care recunoaște ministrului finanțelor dreptul de a întocmi o listă a anumitor societăți care aparțin unei anumite țări, cu care nu se pot încheia contracte de reasigurare sau retrocedare a nici unui risc privitor la o persoană, un bun sau o răspundere în Franța;

2. Art. 1, ultimul alin. care interzice ca riscurile asigurate de către societățile mai sus menționate să fie acceptate pentru reasigurare sau retrocedare;

3. Art. 2, primul alin. care impune ca numele persoanei prevăzute la acest articol să fie supus aprobării ministrului finanțelor.

- În ceea ce privește Republica Italiană :

Art. 73 alin. 2 al textului unic adoptat prin Decreto nr. 449 din 13 februarie 1959, care recunoaște ministrului industriei și comerțului dreptul de a interzice cesiunea de riscuri în reasigurare sau retrocedare către anumite societăți străine care nu și-au deschis o reprezentanță legală pe teritoriul italian.

Articolul 4

Statele membre aplică măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive în termen de șase luni de la data notificării și informează imediat Comisia despre aceasta.

Articolul 5

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 25 februarie 1964.

*Pentru Consiliu,
Președintele,
H. FAYAT*